Осінній вечір крив ліси соснові
І келію в облозі цвіркунів;
Сотався понад нами вічний спів,
І дім буття ставався у розмові.

А замість тих, споріднених по крові,
Я друга мав старого в однині —
І зірка відбивалась у вікні,
І вірші на столі лежали нові.

Весною чай жасминовий наш пах,
До цвіркунів приєднувався Бах,
До сполохів — тендітні сарабанди.

І ти сказав тоді: "Візьми цей тон,
Створи легкий і чистий, мов троянди,
Ажурний, ніби сніг, сонетний сон".